

Miroslava Varáčková

Drž mě, když padám

**Drž mě,
když padám**

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

**Drž mě,
když padám**

#BESKLAB

Copyright © Miroslava Varáčková 2017
Czech Edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2018
Translation © Jan Hanzlík 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými či mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele

Ze slovenského originálu *Drž ma, keď padám* přeložil Jan Hanzlík
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB
v roce 2018
Redakce Jiří Dubecký, Markéta Tomášová
Editor Jan Pavel
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

ISBN 978-80-7529-553-8
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Rodině.
Protože rodina je základ.

1. kapitola

Zaklínadlo, krádež a mise Káča

Přitáhla jsem si peřinu k tělu a dovolila představám, aby se mi rozlily pod víčky. Často jsem se k nim utíkala, když mě realita doháněla na pokraj zoufalství. Vůně čerstvě sfouknuté svíčky a Zuzčino tiché vzlykání mě ale vracely tam, odkud bych nejraději utekla. Do skutečného světa.

Přemohla jsem hlubokou nechuť vstát, přešla jsem k její posteli a vklouzla pod peřinu. Měla to nejotřesnější dětství, jaké jsem si dovedla představit, a celou situaci doma snášela z nás všech nejhůře. Přitiskla jsem si ji k sobě a pohládila ji po mokré tváři.

„Ale no tak, Zuzi, nebreč už! Zkus myslet na něco pěkného, a možná se ti podaří usnout,“ chlácholivě jsem k ní promlouvala. Z drobné tváře jsem jí odhrnula světlé vlásky a pokusila se o úsměv. „Mně to pomáhá. Víš, vždycky, když mi je těžko, si představuju, že jsem někde úplně jinde.“

„Třeba u tety?“ upřela na mě nešťastný pohled a zamrkala, potlačujíc další slzy.

„Třeba u tety,“ přitakala jsem. „Anebo v lese za městem. Kdekoliv, kde je klid.“

„Jenže když zavřu oči, vidím jen strašidla. A tátu,“ zašeptala mi do ucha a ručičkou mě pevně objala kolem krku.

„Naučím tě jedno zaklínadlo, jo? Na strašidla zabírá stoprocentně,“ vymyslela jsem si rychle, abych ji uklidnila. Třásla se jako osika, strach jí nedovoloval dokonce ani pořádně dýchat.

„Opravdu? Opravdu funguje?“

„Přísahám,“ zvedla jsem dva natažené prsty. „Ale musíš se ho naučit přesně, slovo od slova. Jasný?“

„Tak už mi ho řekni,“ nadzvedla se a opřela se o loket. Ve slabém světle, které pronikalo do pokoje starými dřevými záclonami, jsem v její tváři spatřila záblesk naděje. Útroby mi sevřela mohutná ruka a ždímalma mě jako hadr, ale přemohla jsem se a ze všech sil jsem v mysli slepila slovo za slovem zaklínadlo, které by mohlo moji sestru uklidnit. Jinak jsem jí pomoci nedovedla, protože i když jsme občas vzaly nohy na ramena a utekly, vždycky jsme nakonec i tak skončily tady.

„Do věčné tmy a zapomnění zmiz všechno zlo světa, abrakadabra,“ vysypala jsem ze sebe a okamžitě bylo jasné, že hloupější formulí jsem ani vyslovit nemohla. Zuzka se ale usmála a tiše zatleskala.

„Do věčné tmy a za... Jak to bylo?“ snažila se hned naučit těch pár slov.

„A zapomnění zmiz všechno zlo světa, abrakadabra,“ ozvalo se z vedlejší postele. Ani jsem netušila, že Ondřej, můj o dva roky starší bratr, je ještě vzhůru a poslouchá nás.

„Ty ho taky znáš?“ podivila se Zuzka.

„Jasná věc, zná ho každý. Je to nejúčinnější zaklínadlo na světě. Žádný strašáci už nebudou mít šanci.“

„A táta?“ zeptala se úplně potichu, pohled jí přitom zabloudil k zavřeným dveřím, které náš pokoj oddělovaly od zbytku domu. Představovaly ochranu. Chabou, ale přece.

„Ani táta,“ odpověděli jsme s Ondřejem zároveň.

Zuzka si klidně položila hlavu na polštář a ještě pár minut opakovala zázračnou formulí, dokud ji nepřemohla dřímota.

Mlčky jsem ji pozorovala a přemýšlela, proč právě ona musí žít takovým způsobem. Místo lásky se jí dostávalo bití a křiku. Tam, kde se měla cítit bezpečně, ji přemáhal strach. Byla jsem přesvědčená, že žádné dítě by nemělo zažívat to, co ona, a proto jsem se jí snažila chybějící rodičovskou lásku nahrazovat, jak jsem jen dokázala. Dávala jsem jí plnými hrstmi, ale stejně jsem měla pocit, že jí je málo, že jí neumím ze sebe dostat víc, že vnitřně ochabuji stejně jako moje sestra, a je jen otázkou času, kdy úplně zatvrdnu. S Ondřejem jsme už sice byli velcí a uměli jsme se se situací doma lépe popasovat, ale občas... občas mě život tak strašně bolel a ubíjel, až se mi chtělo umřít.

„Spíš?“ ozvala se po delší chvíli bratrova otázka a rozčeřila nastalé ticho.

„Ani omylem. Jak bych mohla?“

„Nejradši bych ho zabil. Sekerou nebo nožem, nebo... nebo,“ zasekl se. Z tónu, jakým to řekl, mě mrazilo. Byl plný nenávisti a zoufalství, slyšela jsem v něm odhodlání.

„Ale no tak! Neříkej takový věci, nechceš bejt přece jako on!“ okřikla jsem ho.

„On jen vyhrožuje, Káčo, ale já to jednou fakt udělám. Normálně ho zabiju.“

„Nezabiješ, nedovolím ti to.“

Z představy, že by Ondra vyvedl něco takového, mi naskočila husí kůže. Ale Ondřej zněl rozhodnutě, bála jsem se, aby jednoho dne svá slova skutečně nenaplnil. Už jen myšlenka na to, že bych přišla i o něj, byla jako pěstí do břicha. Bolela nesnesitelně.

„Nebudu se tě ptát. Prostě se neovládnu a bude. Co si myslíš, dokdy mu to budeme snášet? Lije od rána do večera, nadává nám do všivejch parchantů, mlátí nás hlava nehlava, a dokonce i jí přived do hrobu. Dostane, co si zaslouží,“ spolu se slovy z Ondřeje tryskala zlost a nevraživost, zachytila jsem dokonce

i stopy zhnusení natolik silného, až mě zarazilo, že je můj bratr takové emoce schopen.

„Děsíš mě,“ špitla jsem. „Mysli radši pozitivně! Za chvíli ti bude osmnáct a můžeš odejít, kam jen budeš chtít. Proč si pohnojit i budoucnost? Jako by nestačilo, co se nám děje teď.“

„Ale prosím tě, Káčo, a co ty a Zuzka,“ do hlasu se mu vmísil sarkasmus, kterým jen zakrýval vlastní bezmoc. Dusila nás všechny. „Nemohl bych vás tu nechat. Celá naše situace je bludná, vede z ní jen jedna cesta. Copak to nevidíš?“

„Přestaň!“

„Jsem z vás nejstarší, takže mám povinnost vzít věci do svých rukou.“

„Vždyť vem, postarej se o sebe a pak i o nás! Dokonči školu, najdi si práci, sežeň nějakou podnájem a můžeš Zuzku adoptovat. A mě taky.“

„To on nikdy nedovolí,“ procedil skrz zuby. „Jako bys to nevěděla! Hrdost by ho zabila, kdyby se stalo něco takového. V lepším případě byste skončily rozdělený někde v děcáku, a to přece nikdo z nás nechce. Musíme zůstat spolu.“

„Neboj se, něco vymyslíme,“ vzdychla jsem uvědomujíc si, že Ondřej má pravdu. Otec by opravdu nikdy na takový nápad nepřistoupil, radši by nás viděl zavřený v ústavu než soběstačné a šťastné. Potřeboval nás mít na dosah, takový byl.

„Nedokážu se držet na uzdě do nekonečna,“ vedl si Ondřej svou. „Rupnou mi nervy a...“

„Netrap mě takovejma řečma,“ poprosila jsem. Zoufalství mě šířilo do morku kostí. Bála jsem se, že tentokrát už moje prosby nebudou mít žádný vliv. „Nikoho kromě vás nemám, nezničil bys jen jeho, ale i mě. Mysli přece!“

„Nedokážu se ovládat jako ty. Jak to vlastně děláš?“ jeho poslední věta zněla jako výčitka. „Hm? Jak můžeš bejt tak v klidu, Káčo?“

„Pleteš se, vůbec se neumím ovládat, někdy mám dokonce pocit, že se zblázním, že vybuchnu a rozletím se na všechny strany, že... že nevydržím ani do nejbližšího svítání, ale potom si vzpomenu na tebe a na Zuzku a vím, že prostě musím vydržet, protože jiná možnost není. Chápeš? Žádná jiná možnost.“

Pokojem se rozlehla dutá rána. Ondřej praštil pěstí do čela postele, jako to udělal už víckrát, když si potřeboval ulevit od vnitřního přetlaku. Následně mezi námi zavládlo ticho. Dusila jsem se v něm, napětí mi stahovalo vnitřnosti, ale bála jsem se promluvit. Nechtěla jsem Ondřeje dráždit, věděla jsem, že je výbušný a mohl by udělat nějakou hloupost. Bylo rozumnější nechat ho jeho vlastním pocitům. Všechny k němu byly nemilosrdné. Zнала jsem je až moc dobře. Ani jsem si nepamatovala, kdy nás naposledy ovládla pravá nefalšovaná radost. Ta se nám už léta obloukem vyhýbala. Vlastně už od té doby, co se narodila Zuzka a máma zůstala na mateřské dovolené. Tenkrát se všechno zlomilo.

* * *

Ráno jsem našla otce ležet v kuchyni. Byl rozvalený na rohové lavici, ruka mu visela přes okraj a na nohách měl pořád ještě zabláčené boty. Smrděl a stejně smrděla celá místnost. Po špičkách jsem kolem něj přešla a z komory vytáhla mléko. Zbylo ho už jen málo, akorát pro Zuzku, my s Ondřejem jsme se museli obejít bez snídaně. Stával se z toho už standard, jen výjimečně jsme do školy odcházeli s plnými břichy. Opatrně jsem ho nalila do sklenice a odnesla do obýváku, kde Zuzka seděla schoulená na křesle a prsty si vytírala z očí spánek.

„Je v kuchyni, ani tam radši nechod', ať ho nevzbudíš. Nemám chuť poslouchat jeho hulákání hned od rána,“ upozornila jsem bratra, když mě míjel na chodbě.

„Máš nějaký peníze?“ zareagoval otázkou a rukama si přejel po tváři. Odrážela se v ní únava a neklid.

„Pár drobnějších, co se mi podařilo ušklidit z minulýho tej dne,“ v duchu jsem narychlo spočítala mince, které jsem si ukryla do malé kapsy za učebnicemi. Zbyly mi z posledního nákupu, kdy mi dal otec v dobré náladě dvacet eur. „Proč se ptáš?“

„Je to aspoň na svačinu?“

Pokrčila jsem rameny. „Asi jen pro malou.“

„Oukej,“ zabručel a zamířil do kuchyně.

„Ondřeji,“ zasyčela jsem, ale odbyl mě mávnutím ruky. Vůbec ho nezajímalo, že už jen tím, kam míří, mi způsobuje křeče v žaludku. Rychle jsem se vydala pomoci Zuzce s oblékáním, abychom se obě mohly klidit pryč dřív, než začne rodinná kovbojka. Zuzka byla mrzutá a odmítala vypít i tu trochu mléka, co jsem jí donesla. Pomalu, ale jistě nám chřadla před očima, vnitřně se úplně rozpadala a já nedokázala ten proces zastavit. Po nočním závanu optimismu nebylo v jejích očích ani stopy, obraly ji o něj nejspíš všudypřítomné stopy otcova večerního řádění. Tady rozbitá sklenice, tam odhozená bunda, kusy bláta na podlaze a špinavý koberec... Cestou ke vchodovým dveřím jsem odolávala nutkání uklidit, co se dá, důležitější byl rychlý odchod. Zuzce jsem na hlavu nasadila čepici a nasoukala jsem ji do těsné bundy. Byla jí už malá, rukávy jí sahaly sotva po zápěstí, ale jinou neměla. Oblékla jsem se taky, a až když jsem za námi zabouchla vchodové dveře a nadechla se čerstvého vzduchu, dovolila jsem si konečně se uvolnit.

Zvyklé na svižnou chůzi, vyrazily jsme v ústřety novému dni. Pořád jsem ještě věřila, že může být lepší než ten předešlý, že si pro nás připravil i něco hezkého, ne jen ten ustavičný boj o trochu štěstí a důstojnosti.

Po pár metrech nás doběhl Ondřej a s úšklebkem od ucha k uchu mi podal několik bankovek.

„Dal ti peníze?“ nevěřicně jsem pohlédla na desetieurovky v ruce.

„Blázníš? Ani jsem se neobtěžoval žebrat. Prostě jsem mu je vzal,“ zašklebil se vítězně.

„Odkud?“ Krve by se ve mně nedořezal, když jsem si představila následky Ondřejovy nerozvážnosti. Všechna radost byla rázem fuč, vystřídal ji přímo živočišný strach.

„Z kapsy. Měl je nacpaný v džínách. Neboj se, Káčo, ještě mu jich tam pár zůstalo. Určitě si nebude pamatovat, kolik včera stihnul prochlstat, na to můžeš vzít jed.“

„Jen aby,“ povzdechla jsem si a strčila si peníze do kalhot.

„Cestou do školy se stavíme v obchodě a koupíme si pořádný svačiny. Co ty na to, Zuzko?“ Rozčepýřil cupitající sestře vlasy čouhající zpod čepice. „Máš chuť na bagetu a jablečnej džus? Já bych si teda dal. Šunkovou s pořádnou dávkou majonézy. Kručí mi v břicho tak nahlas, že to musej slyšet na druhým konci města,“ pohládl si břicho a věnoval mi široký úsměv. Nitrem se mi navzdory všemu jako na povel rozlilo teplo, sesterská láska a vděčnost za to, že ho mám. I když byl občas výbušný a svými řečmi a skutky přiléval olej do ohně mého strachu, nedala se mu upřít snaha se o nás postarat.

Zuzka pokrčila rameny a beze slova kráčela dál, neprojevila ani náznak nadšení. Mohla jsem jen tušit, co se děje v její hlavě a jak moc má zpustošenou duši. Chyběla jí máma a moje láska ji nedokázala dostatečně nahradit. Sama jsem jí měla málo, tápala jsem v pochybnostech a v nechuti a nejednou jsem musela vyvinout velké úsilí, aby ze mě vyšel jakýkoliv cit. Nedokázala jsem být i jen odhadnout, jak moc raněná je ona. Držela se popruhů batohu, mírně nakloněná dopředu, vyrovnávajíc jeho váhu. Anebo váhu života?

„Odpoledne ji vyzvednu ze školy a zajdeme na hřiště. Ty se domluv s nějakou kámoškou a zajděte spolu na kofolu,“ navrhl mi Ondřej. „Zasloužíš si na chvíli vypnout.“

„Lepší bude, když poběžím rovnou domů a něco navařím. Ani nepamatuju, kdy jsme naposledy měli teplou večeři.“

„Neblázni, Káčo! Kdoví, v jakým stavu bude fotr, vyhni se domu až do večera. Potkáme se tam kolem osmý, oukej?“

„A kde do té doby budete? Zuzka bude mít hlad a musí si udělat úkoly, vždyť víš. Nemůže hned v první třídě zanedbávat učení.“

„Přestaň se tolik stresovat,“ stiskl mi Ondřej ruku. „O všechno se postarám. Jestli si nevyvětráš hlavu, hrozí, že se sesypeš, a co bych si pak s tebou počal? To je to poslední, co potřebujeme.“

„Ale...“

„Vždyť se na sebe koukni, jak vypadáš!“

„Jak chceš,“ souhlasila jsem nakonec, i když se mi jeho nápad nezdál právě nejrozumnější. Byla jsem příšerně unavená a nejvíc jsem toužila po spánku, ale bylo mi jasné, že do postele bych se tak či tak nedostala dřív než večer. A i kdyby, nedokázala bych usnout. Vždy, když je otec nalitý, trápí mě úzkost a podvědomě očekávám problémy.

Cestou do školy jsme se stavili v obchodě, koupili bagety a džusy a rozdělili jsme si zbylé peníze. Doprovodili jsme Zuzku a rozloučili se u obchodní akademie, kam jsem druhý rok chodila. Ondřej byl čtvrták na dopravní průmyslovce a jeho škola sídlila jen kousek od mojí, takže jsme měli každé ráno společnou cestu, což bylo z mnoha důvodů fajn.

* * *

Ve škole jsem se nedokázala soustředit, ustavičně jsem myslela na situaci doma, navíc mě otupovala únava. Jeden by si myslel,

že na takový život už musím být zvyklá a nedokáže mě rozhodit, když je doma dusno, ale opak byl pravdou. Čím déle naše rodinné peklo trvalo, tím jsem byla nervóznější.

Moje spolužačka a kamarádka Dominika se se mnou pokoušela opakovaně navázat rozhovor, ale zmožila jsem se jen na stručné, ospalé odpovědi. I to byl důvod, proč jsem se za ty roky naučila otce nenávidět. Nikoliv kvůli starému lacinému oblečení, často rozedranému na cáry, nebo kvůli modřinám, které jsem čas od času utržila a musela skrývat pod dlouhými rukávy. Už tou svou věčnou ospalostí jsem musela působit divně. Místo abych vesele cvrlikala se spolužačkami během přestávek a po škole s nimi chodila do barů, dřímala jsem na lavici a odpoledne utíkala pro sestru. Moje jinakost si vyžádala daň. Ale nevadilo mi to, pořád se našlo pár holek, které mě neodsuzovaly a měla jsem si s nimi co říct. Jenom Dominice jsem ale dokázala přiznat, co se u nás doma děje. Možná i mnozí tušili, v čem je problém a v jakých poměrech žijeme, ale nemluvili o tom, aspoň ne přede mnou, za což jsem jim byla vděčná, jinak bych se musela stydět jako pes.

„Těžká noc?“ zeptala se mě Dominika na konci předposlední hodiny.

„Tak nějak,“ pokrčila jsem rameny. „Vždyť víš, obehnaná písnička.“

„To mě mrzí. Kdybych ti mohla nějak pomoci...“

„Ondra mi slíbil, že dneska vyzvedne Zuzku, takže jestli máš chuť, můžeme si spolu vyrazit do města,“ skočila jsem jí do řeči.

„Jasnačka, že váháš! Měla jsem sice mít hudebku, ale s radostí dám přednost svojí nej kámošce před houslema,“ zaradovala se a nadšením začala mluvit hlasitěji, než bylo vhodné, za což si vysloužila profesorčin rozmrzelý pohled.

„Ještě předtím bych si ale potřebovala udělat prezentaci na slovenštinu. Rusnačka mi dala šanci zlepšit si známku,“ zašeptala jsem co nejtišeji. „Nevadilo by ti, kdyby...“

„Nevadilo,“ tentokrát nenechala domluvit ona mě. „Na takové věci se ptát nemusíš, to by ti mělo bejt přece už dávno jasné. U nás jsi vítaná vždycky a za všech okolností.“

Vděčně jsem se na ni usmála a na okamžik jí stiskla ruku. Nevěděla jsem, jak líp vyjádřit, co cítím. Pravda byla taková, že jsme byli kvůli otcovu pití chudí jako kostelní myši. Neměli jsme dokonce ani věci, které byly v jiných domácnostech samozřejmostí. Jednou z nich byl i počítač. Ze začátku mi bylo trapné chodit k Dominice, abych si mohla udělat domácí úkoly, ale jinou možnost jsem neměla, takže jsme si nakonec zvykli. Oni i já.

„Jednoho dne ti to všechno vynahradím, Domi,“ slibovala jsem jako už mnohokrát.

„Ale prosím tě, co mi chceš vynahrazovat? Těch pár centů za elektřinu?“

„Ty taky. Bez tebe bych byla ztracená.“

„Vůbec to neřeš, já jsem ráda, když k nám můžeš přijít. Už mi chyběly ty naše pokecy.“

„Vždyť mně taky. Taky bych tě pozvala, ale...“

Ani jsem nemusela dokončit větu, pochopila i beze slov. Byla u nás párkrát a vždycky se po chvíli radši vytratila pryč. Nevadil jí náš starý dům ani zničené zařízení, ale otcovo rýpání by strpěl málokdo. Jednou po ní dokonce vyjel, že mě tahá po ulicích, abych se kurvila. Tehdy jsem se zapřísahala, že to bylo naposledy, co překročila náš práh, protože byla poslední, kdo si zasloužil podobné řeči. Po vyučování jsme se vydaly rovnou k ní. Bydlela na největším městském sídlišti ve čtvrtém patře čerstvě zatepleného činžáku. Nabídla mi sklenici šťávy a těstoviny se sýrovou omáčkou, které vytáhla z ledničky. Pustily jsme se do nich nad zapnutým

počítačem a já jsem si přitom v duchu říkala, že je to nejlepší jídlo, jaké jsem za poslední týdny měla v ústech. Přemýšlela jsem, že si od ní vezmu recept, ale vzápětí jsem ten návrh zavrhl. Dominika určitě nebyla ta, kdo je uvařil, takže se nedalo předpokládat, že by mi poradila. Ona v životě řešila úplně jiné věci.

Dřív, než jsem začala připravovat prezentaci, otevřela Facebook a společně jsme si prohlédly, co je tam nového. Já jsem profil sice založený měla, ale protože jsem se na něj dostala jen zřídka, bylo takřka nemožné sledovat novinky. Zato Dominika, ta věděla všechno. Kdo s kým, jak, kdy, kde... měla prostě dokonalý přehled.

Ukázala mi kluka, se kterým si v posledních dnech intenzivně psala, a dala mi přečíst kousek jejich konverzace. Jmenoval se Dano, na profilovce vypadal skvěle – krátké tmavé vlasy, úsměv od ucha k uchu, velké modré oči... Na okamžik jsem jí ho záviděla. Vlastně, záviděla jsem jí všechno. Pěkný pokoj s vlastním stolečkem a nebesky modrými záclonami, nové oblečení, pohodu, klid, a hlavně normální rodinu. Byla jsem jí vděčná, že mě čas od času pustila k nim domů, abych se mohla nadýchat příjemné atmosféry. Dominika si sice často stěžovala na mámu, že se jí do všeho moc plete a dává jí zaracha za každou hloupost, nadávala i na bratra Igora, protože se z něj stal nesnesitelný puberták, ale navzdory tomu jsem byla přesvědčená, že právě takhle vypadá rodinné štěstí. Vždycky se dokázali navzájem podržet a to bylo to nejpodstatnější.

„Chce, abych s ním šla na rande,“ přerušila tok mých myšlenek. „Jen se trochu bojím, aby se to nepokazilo, když se potkáme osobně. Víš co, aby nezmizelo kouzlo internetový známosti.“

„Je to hop nebo trop, buď si budete mít co říct, nebo hodíš zpátečku. Nemáš co ztratit,“ mudrovala jsem.

„Asi máš pravdu. A když už jsme u toho, měla by sis konečně taky někoho najít, Kačí. Prospělo by ti to.“

„A kde, prosím tě? Vždyť víš, že nikam nechodím a že mám hromadu úplně jinejch starostí. Kluci jsou to poslední, na co mám čas,“ obrátila jsem oči v sloup.

„Vím, vím, ale i tak si myslím, že bys měla. Změnilo by ti to pohled na svět.“

„Úplně by mi stačilo, kdyby mi jeden chlap ze života zmizel.“

„Fotr, co?“ svraštila čelo a chápavě přikývla.

„Kdo jinej?“

„Bože, on v tobě úplně zabije všechny představy o super klucích a o krásný romantický lásce až za hrob. Normálně ho za to nenávidím.“

„Na správný chlapy už nevěřím dávno, Domi,“ pokrčila jsem rameny.

„Neházej všechny do jednoho pytle jen proto, že tvůj fotr je debil. Beztak tím nejvíc ubližuješ sobě.“

„Tobě se to říká, když žiješ v super rodině,“ zamumlala jsem. Nedokázala jsem si ani představit, že bych snila o klucích a randění. Mým hlavním zájmem bylo přežít do druhého dne bez újmy na zdraví a ochránit sourozence, na kluky mi prostě nezbyval čas ani prostor.

„Všechno je o úhlu pohledu,“ bránila se Dominika. „Jsou dny, kdy bych se nejradši sbalila a zdrhla. Nemysli si, že já to mám doma úplně ideální. Někdy je s našima fakt docela bláznec a lezou mi na nervy. Fakt!“

Na chvíli se naše pohledy setkaly. V duchu jsem si říkala, jak rozdílné může být vnímání problémů a jejich závažnosti. Ale pravda byla taková, že jako se Dominika nedokázala vcítit do mojí situace, já zase nechápala tu její. Viděla jsem jen pozlátko a její starosti mi připadaly celkem malicherné. Snažila jsem se ji pochopit, ale ustavičně mi běželo hlavou, že by měla být vděčná za všechno, co má. Já bych dala cokoliv, kdybych měla

mámu, která by se o mě starala. Teda, kdybych měla mámu. To by stačilo.

„Važ si toho, co máš, protože u nás jsou všechny úhly na hovno. Dala bych cokoliv za rodiče, jako máš ty,“ zhmotnila jsem myšlenky do slov.

„Vždyť vážím. Pokaždý, když mě chytá depka, vzpomenu si na tebe,“ vyletělo z ní a vzápětí si rukou přikryla ústa. „Promiň, ale...“ nasadila provinilý obličej, jako by právě ona mohla za to, co se u nás děje.

„Neomlouvej se, je mi to jasný. Kdo by taky chtěl žít s otcem, co chlastá první ligu?“

„Ale sourozence máš super, to musíš uznat i ty. Ondra je mega brácha, a navíc vypadá úplně božsky. No a Zuzka, to je zlatíčko.“

Přikývla jsem a na tváři se mi rozlil úsměv. Měla pravdu. Měla jsem ty nejlepší sourozence na světě.

„Bez nich bych umřela,“ přiznala jsem.

„No vidíš, takže aspoň něco pozitivního jsme přece jen našly. A teď se zaměř na sebe. Udělej něco bláznivýho a totálně sobeckýho, ať se ti snáz dýchá.“

„Oukej. Jdu na tu prezentaci,“ zasmála jsem se. Dominika se chytila za hlavu a rezignovaně povzddechla, potom se odhlásila z Facebooku a pustila mě k počítači.

„Je tvůj, já jdu zatím koukat na telku. Až budeš hotová, vyrazíme za zábavou.“

* * *

Podvečerní ulice nás přivítaly mlhou a jemným mrholením. Světla výkladů se odrážela na mokrých chodnicích, pěší zónu zpestřil kolorit deštníků, lidé se krčili v podchodech a pasážích doufajíce, že poprchávání co nejdřív ustane. S Dominikou jsme